

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ANNA NΗΓΚΛ : ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΛΒΙΩΝΟΣ

(Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου Λαΐον Μόργκαν)

ΥΠΑΡΧΟΥΝ «αστέρες» και χαριτωμένες «βεντέτες» της όθνης που η ιστορία τους μοιάζει σαν ένα γοητευτικό παραμύθι. Θα μπορούσε δε κανείς να την διηγηθῆ στα μικρά παιδιά για ν' αποκοιμηθοῦν εὐτυχισμένα στην κούνια τους μ' ένα ἀγγελικό χαμόγελο στα χείλη. "Ετσι και η ιστορία της "Αννα Νήγκλ εἶνε μιά ιστορία γεμάτη ἀπό ὠμορφες νεράιδες, μουσική και ἔρωτα. Εἶνε ἕνα τραγοῦδι. Μὰ ἀρκεῖ νὰ δῆτε τὸ φωτεινὸ βλέμμα τῶν ἐκφραστικῶν ματιῶν της, τὸ γλυκὸ της πρόσωπο και τὸ ἀκόμη πιὸ γλυκὸ χαμόγελό της γιὰ νὰ μαντέψετε τὴν ιστορία της. Γιατὶ εἶνε ἀδύνατον μιά τόσο ὠμορφη «βεντέττα» μὲ μιά τόσο ἀθῶα ἔκφρασι στὸ βλέμμα, νὰ ἔχη μιά τρικυμιώδη ιστορία γεμάτη πόνο και θλίψεις.

— Γεννήθηκα, μοῦ εἶπε, τὸ 1909 στὴν κομητεία τοῦ "Εσσεξ, στὴν Ἀγγλία, σὲ μιά ἀγροτική «φέρμα» γεμάτη λουλούδια, δέντρα και κατοικίδια ζῶα. Θυμᾶμαι ὅτι εἶχε ἀκόμη κάτι μικρὰ ἄσπρα κουνελάκια μὲ ρουμπινένια μάτια που διαρκῶς μᾶσσαν χορταράκια και μὲ κύτταζαν μ' ἕνα περίεργο και τρομαγμένο βλέμμα κάθε φορά που πλησίαζα στὸ κλουβί τους γιὰ νὰ τοὺς μιλήσω. "Ενα ἀπ' αὐτὰ, ἡ «Πέτζυ», ἦταν ἡ καλύτερη φίλη μου. "Ερχόταν μπρὸς στὰ σῦρματα, κουνούσε τ' αὐτιά της και δὲν φοβόταν ὅταν τὴν ἔπαιρνα στὰ χέρια μου γιὰ νὰ παίξω μαζί της.

»Σ' αὐτὴ τὴν ἐξοχική «φέρμα» τοῦ πατέρα μου πέρασα τὰ πιὸ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς ζωῆς μου. Εἶχα ὁμως δυὸ ἀυστηρὲς γκουβερνάντες που μὲ πρόσεχαν διαρκῶς και τοῦ μὲ στενοχωροῦσαν. Φαντασθῆτε, δὲν μ' ἄφηναν νὰ φτιάξω οὔτε ἕνα σπιτάκι μὲ βρεγμένο χῶμα. Μὰ ἐγὼ δὲν ἀπογοητεύομαι. Τὶς ἄφηναν ν' ἀφοσιωθοῦν στὸ διάβασμα τῶν αἰσθηματικῶν μυθιστορημάτων τους και τὸ ἔσκαζα ἀθόρυβα ἀπὸ κοντὰ τους. "Εκείνη τὴν ἐποχὴ εἶχα τὴ μανία νὰ περπατῶ μὲ τὰ τέσσερα! "Α, σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὸ ὠμορφο πρᾶγμα! Μόνον που καμμιά φορά ἀγκυλώνει κανεὶς τὰ χέρια του κι' ἀναγκάζεται νὰ βάλῃ τὰ κλάματα! "Εκανα ἀκόμη «τσουλίθρα» στὶς μαρμάρινες σκάλες τοῦ κήπου, σκονιζόμενοι κι' ἔτρωγα ξύλο τῆς χρονιάς μου. Σὲ ἡλικία ἑπτὰ χρονῶν ἤμουν τόσο ζωηρὴ που ἀναγκάστηκαν οἱ γονεῖς μου νὰ μὲ κλείσουν ἐσωτερικὴ σ' ἕνα σχολεῖο γιὰ νὰ φρονιμέψω.

»Ξέρετε τί εἶνε ἕνα τέτοιο σχολεῖο; Θεέ μου! "Ακόμη και σήμερὰ ὅταν τὸ θυμᾶμαι ἀνατριχιάζω. Οἱ καθηγηταὶ μου ἦσαν κάτι ἀυστηροὶ γέροι γκρινιάρηδες, που σὲ ὑποχρέωναν νὰ μαθαίνης καλά τὸ μάθημά σου, νὰ μὴν κάνης μουτζούρες στὰ τετράδια και νὰ μὴ παρακολουθῆς τὸ πέταγμα τῆς μυῖγας κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραδόσεως. Τοὺς φοβόμουν γιατί πιάναν τοὺς μαθητὰς τους ἀπὸ τ' αὐτιά ἢ τοὺς κλείδωναν τὸ βράδυ νὰ κοιμηθοῦν ὀλομόναχοι μέσα σ' ἕνα στενὸ δωμάτιο γεμάτο σκοτάδι. Μὰ αὐτὸς ὁ φόβος μοῦ ἔδενε κυριολεκτικῶς τὴ γλῶσσα και ποτὲ δὲν κατάφερα ὅσο και νὰ μάθαινα τὸ μάθημά μου, νὰ τὸ πῶ σωστά. "Ολοι λοιπὸν μὲ κορόιδευαν στὸ σχολεῖο. Μὰ ἐγὼ εἶχα ἕναν πιστὸ κι' ἀφωσιωμένο φίλο, στὸν ὁποῖο ἔλεγα ὅλες τὶς στενοχώριες μου και τὰ παράπονά μου. "Ηταν ἕνας ὠμορφος γάτος κατάμαυρος, μὲ μιά μεγάλη οὐρὰ και μυτερὰ νύχια. Μ' ἀγαποῦσε τόσο πολὺ ὥστε κατάφερνε νὰ τρυπῶνῃ ἀκόμη και στὴν τὸ-

ξι και νὰ ἔρχεται νὰ κρύβεται κοντὰ στὰ πόδια μου. "Οταν ἔκανε κρύο μάλιστα, ἀνέβαζε τὰ μπροστινὰ πόδια του πάνω στὰ γοβάκια μου και ζέσταινα τὰ δάχτυλά μου μὲ τὴν θερμότητά του σώματός του. Τότε τολμοῦσε νὰ ρουρουνίσῃ εὐχαριστημένος και νὰ κάνῃ μ' ἐξαιρετικὴ προσοχὴ τὴν τουαλέττα του.

»Σ' ὅλα τὰ μαθήματα, ὅπως σὰς ἀνέφερα, ἔπαιρνα κακὺς βαθμούς. Στὸ μόνον ὁμως που ἔρχομουν πρώτη ἦταν τὸ μάθημα τῆς ὠδικῆς και τοῦ χοροῦ. "Η μουσικὴ μὲ γοήτευε κι' ὁ χορὸς ἔβαζε φτερά στὰ πόδια μου. Μόλις ἄκουγα ἕνα τραγοῦδι αἰσθανόμουν τὴν ἐπιθυμία νὰ τὸ ἔρμηνεύσω μὲ ρυθμικὲς κινήσεις και ἔπαιρνα ἀκόμη και τὴν ἀνάλογη ἔκφρασι στὸ πρόσωπό μου. "Η δασκάλα μου φυσικὰ δὲν ἄργησε νὰ τὸ προσέξῃ αὐτὸ και μιά μέρα κάλεσε στὸ σχολεῖο τοὺς γονεῖς μου και τοὺς εἶπε:

— "Η κόρη σας ἔχει ταλέντο μεγάλης χορευτριάς. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν ἀδικήσετε και νὰ τὴν ἀφήσετε κλεισμένη ἐδῶ πέρα. Πρέπει νὰ τὴν βοηθήσετε νὰ καλλιεργήσῃ τὸ ταλέντο της και θὰ δῆτε ὅτι δὲν θὰ βγῆτε ζημιωμένοι.

»Οἱ γονεῖς μου στὴν ἀρχὴ δίστασαν. "Επειτα ὁμως ἀπὸ λίγο κατάλαβαν ὅτι εἶχε δίκην ἢ δασκάλα μου και μ' ἔβγαλαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ μὲ κλείσουν σ' ἕνα ἄλλο, στὸ ὁποῖο θὰ μὲ μάθαιναν νὰ χορεύω.

»"Εδῶ ἡ πειθαρχία κ' ἡ ἀυστηρότης ἦταν μεγαλύτερη μὰ δὲν μὲ στενοχωροῦσε. "Η ἰδέα ὅτι μιά μέρα θὰ μπορούσα νὰ φορᾶω ἀραχνοῦφανατα μεταξωτὰ και νὰ χορεύω σ' ἕνα κατάφωτο θέατρο, μὲ γέμιζε ἐνθουσιασμό. "Ετσι ἄφησα τοὺς καθηγητὰς μου νὰ μὲ «ξεβιδώσουν», νὰ μὲ τσακίσουν κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴ γυμναστικὴ και νὰ μὲ κάνουν μιά λαστιχιένια κούκλα. Κι' αὐτὸ τὸν τίτλο ἔχει γραμμένο τὸ δίπλωμά μου. Ναι, μὲ τὸ πείσμα μου και τὶς φροντίδες τῶν καθηγητῶν μου εἶχα γίνῃ μιά λαστιχιένια μπαλαρίνα μ' ἕνα πλαστικὸ σῶμα, ἀλαφρὴ σαν πούπουλο. Θὰ μπορούσα ἀκόμη νὰ χορεύω συνεχῶς τρεῖς μέρες χωρὶς νὰ κουρασθῶ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πῆρα κιόλας τὸ πρῶτο βραβεῖο σ' ἕναν διαγωνισμὸ ἀντοχῆς χοροῦ, τὸν ὁποῖον ὠργάνωσε τὸ μεγαλύτερο ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου.

»Γιὰ πρώτη φορά τότε εἶδα τὴν φωτογραφία μου δημοσιευμένη στὶς ἐφημερίδες μὲ τὴν ἀργυρὴ ταινία τῆς «βασίλισσας» τοῦ χοροῦ και μ' ἕνα ψεύτικο στέμμα. Εἶχα ὁμως κερδίσει τὸ ἔπαθλο αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος, τὸ ὁποῖο ἦταν ἕνα ὀλόκληρο καλοκαίρι στὴν Κυανὴ ἀκτὴ. Μὰ δὲν ἔκανα αὐτὸ τὸ ταξίδι. Τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ μὲ ἐπεσκέφθη ὁ «ῥίστερ» Κόχραν, ὁ μεγαλύτερος σκηνοθέτης τῶν μιούζικ-χῶλ τοῦ Μπροντγουοσίη και μοῦ δήλωσε:

— Αὔριο φεύγουμε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. "Οσο γιὰ τὸ μισθὸ σας, μπορεῖτε νὰ μοῦ ζητήσετε ὅσα θέλετε. Τὸ μόνον ποῦ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε νὰ χορεύετε. Νὰ χορεύετε ὅπως χορέψατε ἀπόψε: σαν μιά ὠμορφη και γοητευτικὴ νεράιδα!

»Δὲν τόλμησα νὰ τοῦ φέρω καμμιά ἀντίρρηση. "Αλλῶστε ἤμουν ζαλισμένη ἀπὸ τὸν θρίαμβό μου και κατάλαβα ὅτι δὲν ὄνειρεύομαι ὅταν βρέθηκα πεῖα στὸ ὑπερωκεάνειο που μὲ μετέφερε στὴν Ἀμερικὴ.

»"Η πρώτη μου ἐντύπωση ἀπὸ τὸν Νέο Κόσμο; Εἶνε κά-

"Η γοητευτικὴ "Αννα Νήγκλ

τι πού κι' εγώ ή ίδια δέν μπορώ νά τό περιγράψω. Στήν άρχή μέ κυρίεψε ένας φόβος και μιá τρομάρα γι' αὐτή τήν τεράστια πολιτεία τῶν οὐρανοξυστῶν. Ἐπειτα ή εὐθυμη ζωή τῆς Νέας Ὑόρκης ἦταν γιά μένα τόσο παράξενη! Νόμιζα ὅτι εἶχα βρεθῆ σ' ἕναν ἄλλο κόσμο ἀληθινά καινούγιο, πού δέν εἶχε καμμιά σχέση μ' ἐκεῖνον πού εἶχα γνωρίσει στήν κομητεία τοῦ Ἔσσεξ και στό Λονδίνο. Ὁ μίστερ Κόχραν ἔκρινε τότε καλό νά μοῦ δώση μερικές συμβουλές μόλις μ' ἐγκατέστησε στό ξενοδοχεῖο.

— Πρέπει, μοῦ εἶπε, νά φέρεσαι μέ ψυχρότητα σ' ὄλους τοὺς θαυμαστάς σου, νά μή δείχνης ὅτι ἐπιρεάζεσαι ἀπό τίς ὀμιλίες τους και νά δέχεσαι τά δῶρα τους μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο σάν νά τοὺς λές ὅτι δέν σου κάνουν καμμιά ἐντύπωση αὐτά κι' ὅτι περίμενες καλύτερα.

Ἀὐτή ἦταν ή πρώτη «συνταγή» τῆς «μοιραίας γήσσης» πού μοῦ ἔδωσε ὁ σκηνοθέτης Κόχραν, Μά δέν τήν ἐφήρμοσα γιατί εἶχα μιá μεγάλη τρυφερότητα στήν καρδιά και ἦταν ἀδύνατο νά μείνω ἀσυγκίνητη ἀπό τά τρυφερά λόγια. Στό Μπροντγουάι εἶχα μιá θριαμβευτική ἐπιτυχία και σέ λίγο καιρό μέ τό χορευτικό ταλέντο μου και τή φωνή μου ἔγινε πασίγνωστη. Κι' ἔτσι δέν ἄργησαν νά μοῦ προτείνουν νά παίξω στόν κινηματογράφο. Καί πράγματι, πρωταγωνίστησα στή «Μικρή Δεσποινίδα», στήν «Υπόθεσι τῆς Βασιλίσσης» και σ' ἕνα σωρό ἄλλα ἔργα. Ἐπειτα γύρισα στό Λονδίνο διάσημη πειά «βεντέττα» και προσελήφθη στά μεγαλύτερα «στούντιο» τοῦ Ἐλστρκ.

Ἐκεῖ δοκίμασα τήν πιό δυνατή συγκίνησι τῆς ζωῆς μου, γιατί ἤμουν αὐτόπτης μάρτυς τῆς τρομαχτικῆς πυρκαϊάς πού ξέσπασε και πού κατέστρεψε ὀλόκληρη τήν πολιτεία τοῦ κινηματογράφου. Ἀπό τότε τή φωτιά τήν θεωρῶ ὡς τό πιό τρομερό πᾶγμα τοῦ κόσμου και ή παραμικρή φλόγα μέ κάνει ν' ἀνατριχιάζω.

Ἀὐτή εἶνε ή ἱστορία τῆς ζωῆς μου. Δέν ἔχω πολλές αἰσθηματικές ἱστορίες κι' ἀποφεύγω τά σκάνδαλα. Ἡ μέρες μου κυλοῦν ἡρεμα χωρίς θλίψεις και βάσανα και δέν διαφέρουν ἀπό τίς ἡμέρες τῶν παιδικῶν χρόνων μου.

Ἡ χαριτωμένη «βεντέττα» Ἄννα Νήγκλ, πράγματι, περνά τώρα μιá ἡσυχή ζωή σέ μιá «φέρμα» τοῦ Στάνλεϋ, στήν κομητεία τοῦ Χέρφορ κ' ή μόνη τῆς φροντίδα εἶνε ὁ γέρος πατέρας τῆς. Τόν ἀγαπάει ὑπερβολικά και φροντίζει νά τοῦ γεμίξη μέ χαρά τά τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἡ Ἄννα Νήγκλ, παρ' ὄλους τοὺς θριάμβους τῆς ἐξακολουθεῖ νά εἶνε τό ἀγνό και γοητευτικό λουλουδι τῆς Ἀλβιόνος.

ΛΑΪΟΝ ΜΟΡΓΚΑΝ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΜΑΛΛΙΑ

Στό Σπᾶ τῆς Γαλλίας, τήν 24ην Μαΐου συνέβη τό ἐξῆς περίεργο φαινόμενο:

Εἶχαν συγκεντρωθῆ ἕνα θράδου διάφορα μέλη τοῦ συλλόγου «Ἡ Ἐλπίς» και ἔκαμαν πειράματα πνευματιστικά. Τό μέντιομ τό ὁποῖον χρησιμοποιοῦσαν εἶχεν ὑπνωτισθῆ, ὅταν ἔξαφνα οἱ παριστάμενοι εἶδαν κατάπληκτοι νά παρουσιάζε-ται στον ἀέρα μιá γυναικεία κόμη!... Ἐσπευσαν τότε νά τήν ἀγγίξουν και εἶδαν ὅτι ἦταν πραγματική. Πολλοί τότε πῆραν ἕνα ψαλίδι και ἔκοψαν λίγα ἀπό τά μαγικά ἐκεῖνα μαλλιά.

Ἀλλά τό μυστήριο δέν τελειώνει ὡς ἐδῶ. Ἐνας ἀπό τοὺς παρισταμένους πού κρατοῦσε τά μαγικά ἐκεῖνα μαλλιά ἐξεδήλωσε ἀμφιβολίες γιά τήν γνησιότητά τους.

— Εἶνε πσιέ δυνατόν, εἶπε, νά φυτρῶνουν μαλλιά στόν ἀέρα; Ἐδῶ πρόκειται περί ἀπάτης.

Δέν ἐτελείωσε ὁμως τήν φράσιν του και τά μαλλιά πού κρατοῦσε ὄρχισαν νά ἐξαφανίζονται σιγά-σιγά ἀπό τά χέρια του.

Τό περισστικόν αὐτό ἐπιστοποιήθη ἀπό πολλοὺς ἀξιοπίστους μάρτυρας, κανείς ὁμως δέν μπορεῖ νά τό ἐξηγήση.

Μόνον τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς, παλαιά βιβλία, ἐφημερίδας και περιοδικά, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλῆς φωτογραφίες, εἰκόνες, ἔγγραφα κ.τ.λ. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθμῶνος, 3—9 μ. μ. καθ' ἐκάστην και τὰς Κυριακάς.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ
ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΩΝΕΙΡΕΜΕΝΗ...

Ἄ' ἦσσανα ἐσὺ ἀνθινή ζωή
νειότη ζηλεμένη
μάγα ροδαυγῆ μ' ἀλαφροποῆ
ἢ ὠνειρεμένη...
Κ' ἢ γλυκολαλιά, πλάνα κοπελλιά,
μιᾶς ξανθειᾶς ἢ κόρη,
μι' ἀνθοσιγαλιά, μιá λαμπαντηλιά
τ' ὠραῖο γλυκοθῶρι...
Κ' ἦσσανα κοντά κ' ἦσσαν ἢ καρδιά
κ' ἢ χαρά γιά μένα.
Κ' ἦσσανα σιμά ἢ γλυκειά βραδυά
μ' ἄστρα ἀγαπημένα!...
Κι' ἐφυγες, καλή, πῆρες τό στρατι
τ' ἀγνωρο, ὠϊμένα!...
Κι' ἔγινες πουλι, κι' ἔχω τῶρ' ἄλλοι
μάτια δακρυσμένα!...

ΓΕΩΡ. ΣΑΡΡΗΣ

ΕΙΝΕ ΣΤΙΓΜΕΣ

Εἶνε στιγμές, κάποιες στιγμές, πού ή εἰκόνα σου
πούχει μακρῶν ἄπό μένα φτερουγίσει
ξανάρχεται μέσ' τό μυαλό μου ἐπίμονα
κι' ἐνῶ θαρρῶ πῶς σ' ἔχω λησμονήσει,
Κάποιες στιγμές, κάποια θλιμμένα σούρουπα,
π' ὁ ἥλιος γέρνει ἀπαλά στή δύσι
ξαναγυρνᾶς σιγά κοντά μου, ἀθόρυθα
κοντά μου' ἐσὺ, πού τόσο εἶχα ποθήσει.
Ἔ, τίς στιγμές αὐτές θαρρῶ πῶς βρίσκομαι
μέσ' σ' ἕνα πλάνο θεϊκό μεθῶσι,
τίς ξαναζῶ, τίς νοιώθω, κι' ἄς εἶν' ψεύτικες
κι' ἄς ἔχη τ' ὄνειρο γιά πάντα σθύσει.

Κηφισιά

Δ. Κ.

ΤΟ ΦΙΛΙ

(Τοῦ Ἰσπανοῦ ποιητοῦ José Martínez Monroy)
Μικρῆ πεταλουδίτσα τό φίλι,
πού ἀπ' ἄνθος σ' ἄνθος ἀλαφρά πετάει
μέ τά φτερά τά ροδινά τῆς πάει
ἀπ' τῶνα στόμα σ' ἄλλο ντροπαλή
καί πότε εἶνε χαμόγελο πού κλεῖ
χαρά, κι' ἐκεῖ στά χεῖλη τῆ σκορπάει,
ἢ δάκρυ πού ἀναμμένο ξεχειλάει
ἀπ' τήν καρδιά τήν πληγωμένη — ἄλλοι —
ἢ στεναγμός θλιμμένος πού ὅπως θγαίνει
σάν λυπημένο σῆμαντρο ἀντηχεῖ,
ἀλλά γιά μέ, πού ἀγάπη εὐλογημένη
τό στήθος και τό νοῦ μου κυριαρχεῖ,
εἶν' ἄρωμα πού τήν ψυχή μου εὐφραίνει,
βγαλμένο ἀπ' τῆς καλῆς μου τήν ψυχή.

Μετὰ φρ. ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΥ

«ΠΟΤΕ ;»

Ξεχνῶ τόν πόνο μ' ὄνειρο θεῖο πού τ' ἀγαπῶ
μά πότε κείνη ή στιγμή ή ποθητή θά φθάση
τήν πόρτα τήν ὀλόφωτη μαζύ σου νά διαβῶ
κ' ή εὐτυχία ὀλόκληρη νά ρθῆ νά μ' ἀγκαλιάση,
Πότε, χρυσοῦ μου, θάχουμε μικρούλα μιá φωληρά,
ἀπό τόν κόσμο ἀπόμερα θά ζοῦμ' εὐτυχιόμενα,
θά σέ κοιμίζω μέ φιλιά, θά σέ ξυπνῶ μέ τά φιλιά
και τά γλυκά ματάκια σου δέ θᾶνε πειά θλιμμένα;
Πότε τό φωτοστέφανο τῆς μάνας θά στολίσῃ
τά χρυσαφένια σου μαλλιά και ή θερμή σ' ἀγκάλ
ῶ! πότε; πότε; — τί χαρά — γλυκά θά νανουρίση
ὄχι ἔμένα, ἕνα μικρό ὀλόξανθο κεφάλι;
Ξεχνῶ τόν πόνο μ' ὄνειρο θεῖο πού τ' ἀγαπῶ
μά πότε κείνη ή στιγμή ή ποθητή θά φθάση
τά σκαλοπάτια τοῦ ἱεροῦ μαζύ σου ν' ἀνεβῶ
κ' ή εὐτυχία ὀλόκληρη νά μᾶς σφιχταγκαλιάση,
Ἄθῆνα!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΛΗΟΞΑΡΙΤΗΣ